

We zongen net een mooie tekst op een oude melodie, Maria, zo zingen wij, moeder der mensen, aan God toegewijd !

Het gaat vandaag over geloven en moeten geloven... de mooie overweging van Wil Veldhuis van vorige week....en het goede artikel over 'Maria als mythe', van Philip, wat u heeft kunnen lezen in de prachtige bijlage van ons parochieblad,.. waren voor mij het aanknopingspunt voor vandaag.

Ik ga er vanuit dat u het stuk allemaal gelezen hebt en ik haal hieruit de volgende stelling van de mytholoog, Joseph Campbell dat: de voornaamste functie van mythen en mythische rituelen is, de individuele mens een gevoel te geven van ontzag en verbazing, en hem deel te doen krijgen aan het ondoorgroendelijke mysterie van het bestaan.....

M.a.w. we hebben behoefte aan omschrijvingen, verhalen, om het mysterie te kunnen duiden.... omdat we daarover willen communiceren..... je wilt aan iemand uitleggen wat je voelt en ervaart. Vandaar dat we kozen voor het eerste verhaal over "de schepping van een moeder....." iedereen verstaat en begrijpt dat dit niet zo gebeurd is, maar je begrijpt er wél uit dat de 'moeder' een soort of 'duizendpoot' moest worden... de grote veelzijdigheid van de moeder komt hier goed tot uitdrukking... en dat herkent u. Dit zou je ook een 'mythe' kunnen noemen..

Wanneer we dit soort verhalen gebruiken, om iets te verduidelijken, komt er een probleem naar voren.... want...hoe gaan we nu uit elkaar houden wat wél waar is, wat wél écht is, of wat alleen maar een verhaal is om te benaderen hoe wij over een moeder kunnen denken... En wanneer er nu verhalen rondgaan, die dus na een heel lange voorgeschiedenis het stempel "Geloofswaarheid" gaan krijgen, ja, dan ontstaan er problemen.....zeker in de kerk....

Ik kan me héél goed voorstellen dat mensen dán af gaan haken, omdat ze niet meer in die speciale voorstellingen kunnen geloven. Kijk, nu gebruiken we het woord 'geloven'.... we móeten sommige zaken gewoon geloven..... maar zo werkt het niet... we moeten helemaal niks... ja, ons eigen verstand gebruiken....

De mythe van de moeder..... daar hoeven we dus niet in te geloven.... waarin dan wel.....

U hoorde ook de prachtige overweging van Wil Veldhuis vorige week zondag, waarin hij zo mooi verwoordt dat als we tegenwoordig spreken over God, dat we dan liever denken aan iets goddelijks dat heel onze werkelijkheid doordringt, of nog liever, maar eigenlijk inclusief, het goddelijke, diep in onszelf. En dat is iets waar Jezus ook altijd over spreekt, maar niet als een opgelegde verplichting, of als moet-opdracht.

Dat Goddelijke in jezelf wáár maken, dat is wat Jezus zijn hele leven voordoet en probeert te laten zien. En dat goddelijke bestaat eruit, vanuit Gods liefde te spreken en te handelen, van je medemensen te houden, wie dan ook, omdat een iedere mens, kind van God is..... maar dat is voor ons, moeilijker dan we denken, want dan moeten we ook geven om bv. de mensen, die oorlogen veroorzaken en misdaden plegen tegen de mensheid.

Tóch blijft Jezus zeggen: als je probeert te leven zoals ik, en om mij geeft, dan komen ik en mijn vader bij je wonen... dan laten we je niet alleen, en dan zal je ook, enthousiast worden, (thous= Grieks voor geest) begeistert worden, heus, je zult het merken..... en dit is nu iets wat géén mythe is, dit mag je geloven, het is het geloven, gebaseerd op ervaren..... hoe leg ik dit uit..... een voorbeeld:

- Wij ervaren en voelen de warmte van de zon, maar wij zien de zonnestrallen niet, ook een blinde kan deze warmte voelen en ervaren, en nog minder ziet hij ook maar iets van de zon maar eens te meer gelooft hij en geloven wij dat zonnestrallen bestaan..... we voelen ze.....geloven vanuit het ervaren....-

Nu heb ik het gehad over de mythe en over geloven en dat op deze moederdag. Maar ook voor mij is het vandaag een heel speciale dag en ik ga u nu vertellen waarom. Ik ga u géén mythe vertellen, maar een waar gebeurd verhaal over mijn eigen ervaren en geloven.... het past in deze tijd.. van herdenken en bevrijding...

Het was de hongerwinter '44 in Rotterdam. De mannen die nog over waren werden opgeroepen zich te melden voor de te werkstelling in Duitsland. Mijn vader was tot dan toe die dans ontsprongen met een doktersverklaring, omdat hij voor mijn moeder moest zorgen, want zij lag, door M.S. verlamd op bed. Nu gaf hij wél gehoor aan deze oproep, alleen al omdat hij wist dat mijn moeder en mijn broertje dan konden profiteren van zijn voedselbonnen, voor hen een dubbel rantsoen.(en hij zorgde ook nog voor zijn moeder.) En hij zou zelf wel van de Duitsers te eten krijgen.

De pastoor was in die oorlogsjaren ook al langs geweest om te vragen of het niet eens tijd was voor een 2e kindje. Mijn vader heeft hem toen het huis uit gezet, gezegd dat het in hun omstandigheden onverantwoordelijk was. Gelovig als hij was, bleef hij gelukkig wel verstandig, met zijn door God gegeven verstand. Hij vertrok naar Duitsland, waar hij met tientallen medelanders aan het werk moest aan een spoorlijn. In die winter, begin '45 begonnen er al geallieerde vliegtuigen over te komen, en ook deze spoorlijn werd beschoten. De Duitsers vluchtten de lagergelegen sloten in maar hielden de arbeiders onder schot op het spoor-talud, en dwongen hen zó door te werken, in de hoop dat, wanneer de piloten zagen dat er mensen werkten, er dan niet gebombardeerd zou worden.

Het was verschrikkelijk, bedreigend en angstig. In deze grote angst ging mijn vader daar op zijn knieën en bad tot Maria, voor wie hij een grote devotie had. Hij vroeg op voorspraak van Maria dat de familie in Nederland en hijzelf toch gespaard mochten worden, en als dank beloofde hij haar,een kind.....

Kort na de bevrijding kwam hij thuis, de belofte aan Maria heeft hij gehouden, en u begrijpt het nu natuurlijk al, het resultaat van die belofte ben ikzelf ...we hebben hier enkele weken geleden mijn 70ste verjaardag mogen vieren... Bijzonder is ook aan dit verhaal van mijn vader, dat ik dit pas 9 jaar geleden van mijn broer heb gehoord, hij wist dit wel, maar mij was nooit iets over deze belofte aan Maria verteld.....

Dan ga je terug kijken: Heeft dat achteraf gezien iets betekend in mijn eigen leven.....

Ik kan u zeggen: Er is niets zo duidelijk in mijn leven als die dikke rode draad van geloof....als een navelstreng ! Van kleins af aan speelde geloof en het naar de kerk gaan een grote rol in mijn leven. moeder ging natuurlijk niet vanwege het niet kunnen lopen, vader wel, en toen ik 12 was zei mijn vader: Ik heb het je allemaal voorgedaan, vanaf nu moet je het zelf doen, mag je zelf kiezen... Maar ik vond het er heerlijk.. voelde me er thuis, en bleef gewoon gaan. Ook al op de middelbare school was ik bezig met vieringen maken en ook creatief bezig om ze leuker te maken.. heb altijd ook zeer inspirerende mensen ontmoet onder de clerus, ik kind opgedragen aan Maria...

Ik ben echter nooit een 'moederskind' geweest, integendeel, ik was een lastig en opstandig kind, gewoon omdat ik het waarschijnlijk niet aankon en er teveel op mijn bordje lag. Wél heb ik zolang ik mij kan herinneren nagedacht over het leven, hoe dat nou in elkaar stak, ik wilde het begrijpen...vatten, waarom bv. de een wél ziek was en de ander niet...als jong kind was ik daar mee bezig...

Ik heb ook nooit een band gevoeld met Maria maar wel altijd een heel sterke band met Jezus. Die verbondenheid heb ik wel altijd gevoeld en ervaren. Want in hem herkende ik zijn eenzame strijd, zijn grote gevoel voor rechtvaardigheid en zijn strijdbaarheid, het nooit opgeven.....en nu denk ik zelf als moeder zijnde, Maria vond en vindt dat wel prima, want bij een moeder gaat het kind altijd voor toch....?

maar nu heb ik het gevoel dat ik wat goed kan maken aan haar vandaag.....

Is dit verhaal met mijn ouders en mijn geboorte nu een mythe, nee, want het is écht gebeurd, maar dit raakt voor mijn gevoel wél aan het grote mysterie van het bestaan, van het leven, dat er bijzondere dingen gebeuren die ons en mijn verstand te boven gaan.. dat ervaar en beleef ik dus.

Zélf denk ik dat ik door deze belofte van mijn vader aan Maria, gekend ben bij mijn naam. Dat gevoel wat ik ook ten diepste herken en ervaar in de teksten van Huub Oosterhuis, die bv. kan verwoorden: dat Hij, die onzichtbare, mij geroepen heeft, Hij, die mij heeft gezien eer ik werd geboren.....

Dit is dan het 'goddelijke' wat ons begrip overstijgt, wat we niet kunnen 'bewijzen' maar wél kunnen ervaren, dat we deel uitmaken van een groter geheel, dat God ín ons woont, dat we vol mogen zijn van Jezus en Gods Geest en in hen, mogen wij dus ook ervaren dat we broeders en zusters zijn....u en ik...

Wanneer, denk ik, dus "geloven" wordt opgedragen als een "moeten", dán dwalen we af van de kern waar het om gaat. Geloof kan nooit opgelegd worden, we moeten er wél zelf naar blijven zoeken ... naar: hoe dan..... wanneer dan....misschien wel ons leven lang..

Neem eens de tijd, écht de tijd om terug te kijken in je eigen leven, kijk eens naar hoe alles gelopen is..... bedenk nou eens of dat inderdaad niet zó had moeten lopen om te komen waar je nu bent.... dat je geworden bent wie je bent.....

Voor mij is dit het "geloven uit ervaring" en ik kan u hier alleen maar over vertellen met mijn eigen woorden dit geloven en ervaren is niet overdraagbaar, je zult het zélf moeten ontdekken.... maar niks moét.....

Mijn ervaring sterkt mijn geloof, en dan moet ik aan Thomas denken, die niet kon geloven, maar eerst de bewijzen van de wonden in het lichaam van Jezus wilde zien.

Eerst zien en dan geloven..... maar neem van mij aan, wanneér je gelooft ga je het zien...

Dit wens ik u ook toe, moge het zo zijn. Amen.